

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 3 грудня 1939 р.

Четвер,

10 грудня

1981 року

№ 148 (3032)

Ціна
2 коп.

60-РІЧЧЮ УТВОРЕННЯ СРСР —
60 УДАРНИХ ТИЖНІВ!

У РАХУНОК

1982-го

працює комсомольсько-молодіжний колектив механічної майстерні Новоукраїнського цукрового заводу. Молоді ремонтники зобов'язалися до 60-річчя утворення СРСР виконати виробничі завдання наступного року.

Ще напередодні відкриття XXVI з'їзду КПРС стали на ударну трудову вахту слюсарі-ремонтники, токарі, фрезерувальники, очолювані Володимиром Гриним. Тоді, як і зобов'язувалися, щоденно виконували план на 140—150 процентів, працювали з високою якістю. Не знизив КМК високі темпи і пізніше, коли цукрозавод почав підготовку до нового приймального сезону. Логічним завершенням наслідливості, постійного пошуку молодих робітників стало присудження колективі за підсумками першого півріччя другого місяця в обласному змаганні КМК, що працюють у промисловості.

Нині на робочому календарі бригади — лютий 1982 року. З іще більшим випередженням працюють токар Микола Андрійченко, котрий план дев'яти місяців перекрив майже в два з половиною рази, і групкомсорт колективу фрезерувальників Віктор Сатановський.

Одинадцять п'ятирічку, як і попередню, десяту, комсомольсько-молодіжний прагне виконати за чотири роки.

Л. ПАНАСЮК,
інструктор Новоукраїнського райкому комсомолу.

ЗА МЕТОДОМ БРИГАДНОГО ПІДРЯДУ

став працювати в нинішньому році комсомольсько-молодіжний колектив будівельників Бобринецького райміжколгоспбуду. Оволодіти зобов'язалися методом виконання будівельно-монтажних робіт

давно мріяли керівник КМК Олексій Єсипенко і групкомсорт Євген Сатанов. І наполегливо готувалися до цього: разом із колегами — монтажниками освоювали суміжні професії, вивчали найменші нюанси госпрозрахункового методу. І от напередодні XXVI з'їзду КПРС було зроблено останній, вирішальний крок: КМК поповнили десять нових членів, і комплексна бригада почала лік трудовим будням. Висока професійна майстерність, наполегливість, досвід бригадира і його вміння приймати єдино правильні рішення у найскладніших ситуаціях дали бажані наслідки. Комсомольсько-молодіжний ще в третьому кварталі справився із річним планом будівельно-монтажних робіт, освоївши більше 70 тисяч карбованців. Всі об'єкти вводилися у дію з першого пред'явлення з оцінкою «добре».

Колектив кілька місяців поспіль був переможцем соціалістичного змагання на підприємстві. А кращі члени бригади Ігор Корнєв і Володимир Нужикий продовжують підтримувати в індивідуальному суперництві.

Молоді будівельники зобов'язалися піврічну виробничу програму наступного року виконати до відкриття XXIV з'їзду ЛКСМ України.

Л. ГАРМАШОВ,
завідуючий відділом комсомольських організацій Бобринецького райкому ЛКСМУ.

НОВІ ІМЕНА

Комсомольсько-молодіжний бригаду цеху № 5 Кіровоградського виробничого швейного об'єднання, яку очолює Людмила Устюжанина — одна з кращих у Ленінському районі обласного центру серед колективів легкої промисловості. Заслужену репутацію передовиків швачки підтримують щоденно. Так, член бригади Ольга Савушенко зобов'язалася виконати п'ятирічне завдання за 3,5 року, і нині на її трудовому календарі — серпень 1982-го.

Молоді виробничники ударно трудяться на честь 60-річчя ювілею утворення СРСР. Змагання шийтись називає нові й нові імена ударників.

В. ВАСИЛІВ.

На радість новоселам

Бригада монтажників В. М. Прудна з будівельного управління № 1 тресту «Кіровоградськбуд» працює на спорудженні 144-квартирного будинку для робітників гідролізо-дринжового заводу. Нині завершуються монтажні роботи. Через деякий час на цей об'єкт прийдуть муляри-штукатури, тесляри, а монтажники перейдуть на іншу будову.

Галина Сікорська з управління механізації будівництва працює кранівницею. Коли немає робіт для крана, комсомолка трудиться пліч-о-пліч із монтажниками. Дівчина оволоділа їхньою професією і не відстає від досвідчених.

Валерій Чижиков раніше теж був монтажником, потім ланковим у бригаді В. М. Прудна, а нині він — майстер виробничої дільниці № 3. Молодий комуніст працює майстром недавно, всього півроку, та вже встиг зарекомендувати себе досвідченим фахівцем. Кожну зміну дружинний колектив В. Прудна перевиконує норми, здає роботи тільки з високою якістю.

На знімку: кранівниця Г. СІКОРСЬКА; монтажники з бригади В. М. ПРУДНА; майстер виробничої дільниці № 3 В. ЧИЖИКОВ та ударник комуністичної праці А. РОСЧИСЛАВ вивчають робочі креслення.

ЦІ КОМСОМЛЬСЬКІ

збори ніхто спеціально не готував, нікого не доводилося «агітувати» виступити. Та цього й не треба було робити. З виразу обличчя групкомсорга Павла Малижника всі зрозуміли, що мова піде про серйозні справи. А обличчя комсомольського ватажка було схвилюване і навіть дещо суворе. Для того були причини. Члени комсомольсько-молодіжної бригади формуваньників, яку очолює Сергій Чабанюк, не раз виборювали першість по заводу серед комсомольсько-молодіжних колективів. Готуються хорошими трудовими дарунками зустріти XIX з'їзд комсомолу. А ось першість підтримати почин попередніх КМК заводу «Червона зірка» «Дев'ятнадцять ударних декад» — дев'ятнадцьому з'їздові ВЛКСМ! не здогадалися.

Це за нас зробили наші сусіди, хлопці з обрубного відділення, — сказав групкомсорт. Всі помічали. А потім встав бригадир Сергій Чабанюк.

Хіба це так важливо, хто перший, — заговорив він. — Мабуть, важливіше те, хто як буде працювати. Змагання покаже, хто на що здатний. У другому

кварталі першість по заводі вибороли ми. Гадаю, що і в змаганні на честь з'їзду комсомолу не відстанемо. Чи не так, хлопці?

— Правильно, Сергію, —

підтримав бригадира Павло Яншин. — Тільки треба конкретно визначити свої зобов'язання.

Це нелегко було зробити. Не тому, що комсо-

машин. І робітники повинні вчасно зробити форму для кожної деталі.

— Яка б норма виробітку не була, ми її завжди виконували, а на честь з'їзду будемо її постійно

Та Михайло довів, що вміє міцно брати долю у власні руки, робити в житті обдумані, але круті повороти. До формування цеху верстат став разом з молодим членом бригади Миколою Букатиним. В бригаді працюють парами, результати роботи одного залежать від старань другого. «Сачкувати» не будемо, — відразу домовилися

Інші погодились. Знали, що таке завдання їм під силу. Можуть зробити і більше, якщо вчасно надходять матеріали. Що ж до якості виробів, то вирішили: цех працює за бездефектною системою здачі виробленої продукції, і вони не відступаються від цього правила.

Запишемо так, — резюмував Павло Малижнич, — сто тридцять процентів щоденного виробітку.

Інші погодились. Знали, що таке завдання їм під силу. Можуть зробити і більше, якщо вчасно надходять матеріали. Що ж до якості виробів, то вирішили: цех працює за бездефектною системою здачі виробленої продукції, і вони не відступаються від цього правила.

Запишемо так, — резюмував Павло Малижнич, — сто тридцять процентів щоденного виробітку.

Інші погодились. Знали, що таке завдання їм під силу. Можуть зробити і більше, якщо вчасно надходять матеріали. Що ж до якості виробів, то вирішили: цех працює за бездефектною системою здачі виробленої продукції, і вони не відступаються від цього правила.

Запишемо так, — резюмував Павло Малижнич, — сто тридцять процентів щоденного виробітку.

Інші погодились. Знали, що таке завдання їм під силу. Можуть зробити і більше, якщо вчасно надходять матеріали. Що ж до якості виробів, то вирішили: цех працює за бездефектною системою здачі виробленої продукції, і вони не відступаються від цього правила.

Запишемо так, — резюмував Павло Малижнич, — сто тридцять процентів щоденного виробітку.

Інші погодились. Знали, що таке завдання їм під силу. Можуть зробити і більше, якщо вчасно надходять матеріали. Що ж до якості виробів, то вирішили: цех працює за бездефектною системою здачі виробленої продукції, і вони не відступаються від цього правила.

Інші погодились. Знали, що таке завдання їм під силу. Можуть зробити і більше, якщо вчасно надходять матеріали. Що ж до якості виробів, то вирішили: цех працює за бездефектною системою здачі виробленої продукції, і вони не відступаються від цього правила.

Інші погодились. Знали, що таке завдання їм під силу. Можуть зробити і більше, якщо вчасно надходять матеріали. Що ж до якості виробів, то вирішили: цех працює за бездефектною системою здачі виробленої продукції, і вони не відступаються від цього правила.

Інші погодились. Знали, що таке завдання їм під силу. Можуть зробити і більше, якщо вчасно надходять матеріали. Що ж до якості виробів, то вирішили: цех працює за бездефектною системою здачі виробленої продукції, і вони не відступаються від цього правила.

Інші погодились. Знали, що таке завдання їм під силу. Можуть зробити і більше, якщо вчасно надходять матеріали. Що ж до якості виробів, то вирішили: цех працює за бездефектною системою здачі виробленої продукції, і вони не відступаються від цього правила.

Інші погодились. Знали, що таке завдання їм під силу. Можуть зробити і більше, якщо вчасно надходять матеріали. Що ж до якості виробів, то вирішили: цех працює за бездефектною системою здачі виробленої продукції, і вони не відступаються від цього правила.

Інші погодились. Знали, що таке завдання їм під силу. Можуть зробити і більше, якщо вчасно надходять матеріали. Що ж до якості виробів, то вирішили: цех працює за бездефектною системою здачі виробленої продукції, і вони не відступаються від цього правила.

Інші погодились. Знали, що таке завдання їм під силу. Можуть зробити і більше, якщо вчасно надходять матеріали. Що ж до якості виробів, то вирішили: цех працює за бездефектною системою здачі виробленої продукції, і вони не відступаються від цього правила.

Інші погодились. Знали, що таке завдання їм під силу. Можуть зробити і більше, якщо вчасно надходять матеріали. Що ж до якості виробів, то вирішили: цех працює за бездефектною системою здачі виробленої продукції, і вони не відступаються від цього правила.

Інші погодились. Знали, що таке завдання їм під силу. Можуть зробити і більше, якщо вчасно надходять матеріали. Що ж до якості виробів, то вирішили: цех працює за бездефектною системою здачі виробленої продукції, і вони не відступаються від цього правила.

Інші погодились. Знали, що таке завдання їм під силу. Можуть зробити і більше, якщо вчасно надходять матеріали. Що ж до якості виробів, то вирішили: цех працює за бездефектною системою здачі виробленої продукції, і вони не відступаються від цього правила.

Інші погодились. Знали, що таке завдання їм під силу. Можуть зробити і більше, якщо вчасно надходять матеріали. Що ж до якості виробів, то вирішили: цех працює за бездефектною системою здачі виробленої продукції, і вони не відступаються від цього правила.

Інші погодились. Знали, що таке завдання їм під силу. Можуть зробити і більше, якщо вчасно надходять матеріали. Що ж до якості виробів, то вирішили: цех працює за бездефектною системою здачі виробленої продукції, і вони не відступаються від цього правила.

Інші погодились. Знали, що таке завдання їм під силу. Можуть зробити і більше, якщо вчасно надходять матеріали. Що ж до якості виробів, то вирішили: цех працює за бездефектною системою здачі виробленої продукції, і вони не відступаються від цього правила.

Від дня цих пам'ятних збоїв минуло кілька тижнів. Справи йшли добре. Деталь до сім'яки, форми для якої вони готували, була знайома. Вчасно постав метал, лизарна суміш. Підсумки змагання підбили щодня. Навіть наймоді Михайло Андрійш-ков і Микола Букатін давали щоміні 120—130 процентів норми. І раптом — несподіване: вийшов з ладу конвейер. Цього не знали на іншій дільниці цеху і розвантажили зайву ливарну суміш, яка завчалася

Бригаду. Знаєш, який зараз настрій у хлопців? Гори звернуть.

— А тепер — до верстатів, — сказав. — Норма вже є, та для нас це не норма. Півтори-дві норми — оце норма! — весело примружив око.

І довів разом з напарником Станіславом Єременком, що слів на вітер не кидає. Коли після зміни підбили підсумки змагання, виявилось, що бригадир разом з напарником зробив 700 опок замість 500 запланованих.

— Мало, — зітхав Сергій, — якби на конвейер...

Ідуть звичайні особі будні, але для членів комсомольсько-молодіжної бригади формуваньників Сергія Чабанюка вони перетворилися на справжні свята. Раніше хлопці йшли просто на роботу, а тепер — на трудову вахту, присвячену дев'ятнадцьому з'їздові ВЛКСМ. І раніше добре працювали, а тепер — з особливим піднесенням. Недалеко той день, коли хлопці з комсомольсько-молодіжної скажуть: «Річну програму виконали!» Бо щодня кожен з них робить майже по півтори норми.

В. ДІМІН.

— Кого виручив? — зди-

м. Кіровоград.

— Кого виручив? — зди-

м. Кіровоград.

— Кого виручив? — зди-

м. Кіровоград.

ЯК БАГАТО важать ці слова для дівчини чи юнака, котрі збираються зробити перший крок у самостійне життя. Не схибати, не помилитися — про це думає кожен випускник.

Мила Калинівка. Тут Наташа, мамою підтримувана, зробила свої перші кроки, до школи тут десять років стежку топала. Промайнула сімнадцять літ! Попереду — дороги вусібіш. Яку вибрати? Сказати, що збиралася сімейна рада — то занадто буде. Але говорилось про це не раз — за обіднім столом, за роботою домашньою.

За візиром могла б Наташа взяти своїх батьків. Мама весь вік у місцевому колгоспі трудилася. Багато вміють руки Марії Іванівни Погонець, мало не до кожної справи в господарстві прикладала їх.

Батько Тихий Дем'янович — один із тих, хто продовжує життя техніці: токарював у колгоспі. Нині на пенсії, та кортить йому завітати до товаришів по ремеслу, а там, диньсь, і терпуга в руки взяти.

Старші діти нині в Кіровограді: Микола інженерує, в обласній лікарні працюють Тамара й Валентина.

Шлях Наташі теж проліг до обласного центру. Очі в дівчини розбігалися: «Потрібні», «Запрошуємо на роботу», «Куди піти працювати». І обласна преса мало не щодня публікує запрошення навчальних закладів, підприємств.

Вибір свій зупинила на заводі тракторних гідроагрегатів: он який краєць, а ще ж розбудовується.

Пі, степовичку, спершу злякав гул верстатів, моторів, адже ніколи досі не доводилось бувати на великих підприємствах.

— Та все-таки, мабуть, не тільки гул здивував мене, — усміхається при нашій розмові дівчина, — а масштаби заводу, великі верстати, агрегати...

І, мабуть, подумалось тоді Наташі: куди мені до цього братися. Тому й вирішила спочатку попрацювати контролером. Призвичаюся, мозля, роздільлюся, а там видно буде.

Однак весь час тягло до верстата. Згодом не таким він уже і грізним здався Наташі. Тим більше, що й наставниця Валентина Григорівна Федорівна поруч. Та й до колективу її зарахували неординарного, — у бригаду Володимира Бадова.

— Ви про бригаду й розповідайте більше, про подруг моїх, — наполягає Наташа. — Знаєте, який це дружний колектив, які це вмілі робітники!

Колектив верстатників В. Л. Бадова носить ім'я XXVI з'їзду КПРС, ось уже чотири роки підряд тримає першість у соціалістичному змаганні комсомольсько-молодіжних бригад Міністерства тракторного і сільськогосподарського машинобудування.

Щороку бригаді підкорюються все нові висоти. Цього року, наприклад, агрегатники виступили з починком «115-й річниця від дня народження В. І. Леніна — наше п'ятирічне завдання». Починаючи підходили всі комсомольсько-молодіжні бригади цеху. Вийшло воно і за межі другого механоскладального.

Ось у цю робітничу сім'ю й прийшла працювати Наташа Погонець. Новеньку одразу оточили увагою. І не тільки наставниця — кожен хотів передати дівчині те, що сам краще знав і вмів.

Не одними високими показниками у виконанні

завдань відомий цей колектив. Наддипломна проба — найкращий показник сумлінності комуністів В. Г. Федорів, В. Л. Бадова, Р. Т. Федоренка, І. Г. Паламарчу-

милувалася деталями, які, виліскуючи відфрезерованими боками, лягали одна біля одної.

Все більше ладилось на фрезерному, але не все у житті йде за заздалегідь

готовок чотири. Спритно вставляє в затискачі, натискає важіль. Порядок такий: дві деталі чорнові, дві — чистові. Порух рукою — підійшла фреза, заснівала стружка.

Обробила поверхні, відкладала деталі вбік, а руки вже тягнуться за іншою партією.

Життя красиве й принагідне завжди. Надто ж коли за плечима ще й двадцять немає...

— От улітку ми бригадою в Трєпівський ліс виїжджали, — розповідає захоплено. — Гарно там. Повітря: лий — не нап'єшся. Танцювали, співали. Після цього й трудитися веселіше.

У бригаді Бадова працюють весело. Скрізь чистоту, квіти, дошки показників, інша наочна агітація. Кожен знає своє діло, то й кипить робота в молодих агрегатниках.

Кінець зміни. На Наташине місце стає Віктор Поляков. Він знає — Наташа дбайливо прибрала верстат, йому ж залишається одне — продовжувати лік досягнень бригади.

А Наташу вже хвилюють інші питання. Сьогодні — збори комсомольської групи, а вона — заступник групкомсорга. Через якийсь час — засідання комсомольського бюро цеху, членом якого її обрали. Напередодні секретар комсомольської організації Галина Лавриченко відповідальніше доручення дала, треба виступити. Та ще робота в професії — Наташа Погонець обрана членом заводу, відповідальна за культурасовий сектор.

— Живу я в гуртожитку. Троє нас у кімнаті, — розповідає дівчина. — Тут є червоний куток, бібліотека, вечори відпочинку проводимо, лекції слухаємо. А влітку любимо у волейбол грати.

Часто дівчата гуртом дивляться телевізійні передачі, обговорюють їх. Телевізори і майже в кожній кімнаті напрокат беруть. І недорого, і зручно.

ТАК ось живе і трудиться симпатична дівчина з Калинівки Наташа Погонець. Не забуває вона дорогу до рідного села, мало не кожної суботи навідує. А ще брат і сестри завітають, батькам допоможуть, кожний про своє розповідь. А Наташа не обміняє нагоди похвалитися, скажімо, що хор їхнього цеху, де й вона співає, вийшов переможцем у щорічному огляді конкурсу художньої самодіяльності заводу.

СТОЯЛА зніжкована під поглядами старших товаришів. Серце неспокоїно билось.

— Хто рекомендував?

— Комсомольська організація, Віталій Васильович Заніздра та Іван Гаврилович Паламарчук.

Слухала Наташа слова товаришів про себе, і так їй радісно було, що за два роки, відколи вона в колективі агрегатників, вже завоювала повагу людей, знайшла шлях до їх серця.

— Як будуть провадити?

— Прийняти.

Голосували одностайно: «Прийняти Наташу Тихонівну Погонець кандидатом у члени Комуністичної партії Радянського Союзу».

Коли ми прощалися, я запитав у Наташі про її плани.

— Вчитися хочу і робота на сучасному підприємстві цього вимагає, і внутрішню потребу відчувую. Готую себе до цього.

А. КУМАНСЬКИЙ.

м. Кіровоград.

На знімку: Наташа Погонець.

Фото Г. РЕЗНИКОВА.

ВИБІР

ШЛЯХУ

ка, Т. В. Лифар, комсомольців Світлани Журан, Світлани Суярової. Бригада — як одне ціле, дружна, згуртована, трудова дисципліна на високому рівні.

За штатом у бригаді має бути 34 чоловіки. А їх — 29, і успішно справляються із змінами нормами. Знають тут ціну робочій хвилині, передовому досвіду, наполегливо навчаються, відшліфовують гурток, який веде технічний відділ.

Так, нелегко було на перших порах Наташі, та, як відомо, терпіння і труд мають обов'язково дати свої наслідки. Поволі входила в загальний ритм, все більше підчувувала задоволення від роботи,

наміченим планом. Кілька хлопців пішли служити до лав Радянської Армії, і на ділянці обробки втулок складалося напружене становище. Відчувалася нагальна потреба в робочих руках. Підійшов тоді бригадир до неї, попросив допомогти сусідам.

— Та й ж, Володимире Леонітовичу, до платників звикла. А тепер знову все спочатку.

— Справився, — впевнено сказав В. Л. Бадов. — Давно прийняв — руки у тебе спритні. Треба, Наташо, треба.

— Ну, коли треба...

Пішла, допомогла, дякувала їй.

Ось він, її фрезерний. Наташа бере з купки за-

До успіхів —

через колектив

— Повірте, не легка і надзвичайно відповідальна місія: почуватися робітником і хліборобом водночас. А саме в такій ролі перебувають трудівники нашого підприємства.

За всіма зовнішніми ознаками (характером робіт, місцем базування і т. п.) ми — представники робітничого класу. Але ж доводиться нам і на врожай працювати а, значить, і брати безпосередню участь у вирішенні одного із першочергових завдань однієї п'ятиріччя — виконанні продовольчої програми...

На жаль, сьогодні не можна сказати, що ми справляємося з усіма завданнями, поставленими перед колективом. Мехзагони підприємства відтранспортували на поля господарств району з початку року 114 тисяч тонн органічних добрив. Це — майже на 42 тисячі тонн більше, ніж у минулому році.

Проте річний народногосподарський план — 156 тисяч тонн — наваряд чи вдасться виконати. Така ж картина і з внесенням у ґрунт мінеральної доброти.

Аналізуючи підсумки господарської діяльності, приходжу до висновку: є пряма залежність між відставанням нашого колективу і тим, що більшість господарств району в першому році п'ятиріччя не випустила на заплановану врожайність основних сільськогосподарських культур.

У комплексі заходів, спрямованих на дальше підвищення родючості ґрунтів, досягнення високих урожаїв усіх сільськогосподарських культур, значне місце відводиться внесенню органічних і мінеральних добрив. Примножувати врожайну силу землі сьогодні покликані райсільгоспхімії — агропромислові організації, які ще називають «службами врожаю». Чи завжди їм вдається досягти бажаних результатів? На це та інші запитання нашого кореспондента відповідає секретар комсомольської організації Новгородківської райсільгоспхімії Світлана РУДЕНКО:

КОР.: Світлано, що ж заважає райсільгоспхімії гурдитися з більшою продуктивністю? С. Руденко: Причин відставання кілька. Це низька ефективність використання техніки (на підприємстві не вистачає робочих рук, ремонт тракторів не виправдано зволікається), недостатній рівень організації праці, порушення трудової дисципліни.

КОР.: Мабуть, ці проблеми турбують і комсомольську організацію? С. Руденко: Так. На недавніх звітно-виборчих комсомольських зборах усі промовці не обминали гострих кутів. Дійшли врешті до висновку: техніка повільно ремонтується тому, що не має поки що підприємство власної мехмастерні (роботи ці виконує райсільгосптехніка); порушення трудової дис-

ципліни Валентином Бакетовим та іншими комсомольцями сталися з порушення комітету комсомолу: молоді неохоче йде до нас тому, що не відповідають вимогам сьогодишнього дня культурно-побутові умови. Адаже чому Віктор Калашник? Бо за робіток не задовольняв його (майже весь час хлопець був зайнятий ремонтом свого старого трактора), бо не мав можливості змистовно відпочити.

КОР.: Як же збираєтесь розв'язувати ці питання? С. Руденко: Зрозуміли, що найкоротша дорога до великих успіхів — у колективній праці.

Влітку напередодні тримісячника по заготівлі і внесенню у ґрунт органічних добрив ми створили комсомольсько-молодіжний колектив механізато-

рів. Очолили його Володимир Затьора і Микола Ковальов. Хлопці перекрили завдання по транспортуванню поживи на поля. Члени колективу Юрій Бойко, Геннадій Шмельов

і Микола Тюкалов стали переможцями індивідуального соціалістичного змагання, гадаю, саме завдяки колективній праці, котра дисциплінує, зобов'язує дбати про справи всього колективу.

У недалекому майбутньому плануємо створити ще два комсомольсько-молодіжні механізовані загони.

Крім того, обрали нових членів комітету комсомолу — Анатолія Смаглія і Володимира Киселика. Надіємось, що їхня принциповість, молодечий запал поживлять роботу активу.

Основними напрямками роботи штабу «Комсомольського прожектора» стануть боротьба за економію паливно-енергетичних ресурсів, за ефективне використання техніки і робочого часу.

Думаю, все це наповнить роботу комсомольської організації райсільгоспхімії новим змістом, допоможе підприємству подолати затяжну смугу відставання.

Важливе доручення має молодий комуніст А. В. ОЛАДЕНКО — другий рік він веде заняття школи основ марксизму-ленінізму, що їх відвідують будівельники управління № 3 тресту «Олександріявбуд». Анатолій Васильович сумлінно готується до кожної зустрічі зі своїми слухачами, багато працює над самоосвітою. Адже для слухачів керівник школи політнавчання — це джерело енергії, джерело знань. Від нього вони чекають пристрасного, закликує слова, роз'яснення всіх явищ і подій і, безперечно, особистого прикладу в праці.

І А. В. Оладенко прагне в усьому бути першим. Нещодавно він закінчив заочно Одеський політехнічний інститут, підвищив свій кваліфікаційний розряд тесля. Ставши переможцем соціалістичного змагання серед будівельників управління ще 1979 року, він і тепер з честю носить звання правофлангового.

Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

ІНТЕРВ'Ю З ВІДСТАЮЧИМИ

Навчаючи, вчись

ОГЛЯД ЛІТЕРАТУРИ

У практиці шкільного вчителя нерідкі випадки, коли його учнем стає дитина, батьки якої — віруючі. Як має поводитися з нею педагог? Ніби нічого не знаєш, викладати свою дисципліну, то й усе? Мабуть, доцільніше тут надати урокам своїм певного спрямування, щоб, не ображаючи почуття дитини, допомогти їй якнайшвидше прозріти.

Буваючи в школах, розмовляючи з учителями, я дійшов висновку, що успіх атеїстичної роботи в школі залежить передусім від ставлення самих учителів до питань атеїзму. Некомпетентність педагога в цих питаннях викличе лише скептичну посмішку учня. Байдужість — теж не підмога вчителю. Він повинен наполегливо боротися за кожного учня. Головне знаряддя цієї боротьби — глибокі атеїстичні переконання, знання психології і світогляду віруючих, уміння вести наступальні дискусії.

На допомогу вчителям можна запропонувати добірку спеціальної літератури.

Глибокі проблеми порушено в книзі Г. А. Мукайча «Утвердження атеїзму». Автор відзначає, що нерозривний зв'язок освіти, культури з позаякденним життям впливає на матеріальне й соціальне становище людей у суспільстві, сприяє звільненню їхньої свідомості та поведінки від релігійних забобів. Та водночас є випадки, коли людина, яка має середню чи навіть вищу освіту, попліжно ставиться до релігійних проявів з боку окремих осіб.

Одне з найголовніших завдань школи — дати наукове обґрунтування атеїстичним переконанням учнів, піднести їхню пер-

конаність до рівня наукового світогляду.

У шкільному навчальному процесі кожний спеціальний предмет відіграв до свого змісту дзвіний матеріал для атеїстичних висновків та узагальнень. Скажімо, такі предмети, як історія і суспільствознавство допомагають учням зрозуміти реакційну суть релігії, дають їм уявлення про те, що релігія виникла внаслідок безсилля людини в боротьбі із силами природи.

Заслугує уваги досвід учителя А. В. Іванченка, висвітлений у книзі «Атеїстичне виховання учнів у процесі вивчення суспільствознавства».

Автор доводить хибність думки, що засвоєння наукових знань автоматично забезпечує формування атеїстичної свідомості і тому немає потреби вести спеціальну роботу, спрямовану на виховання волюнтаричного атеїзму у школярів і студентів. Він радить, плануючи і здійснюючи міжпредметні зв'язки при вивченні суспільствознавства, напередодні кожного навчального року на засіданнях об'єднаних предметно-методичних комісій розробляти вимоги до викладання кожного навчального предмета, щоб це сприяло формуванню світогляду учнів.

Досвідом атеїстичного виховання учнів на уроках історії СРСР ділиться з читачами О. М. Алексєєв у книзі «Атеїстичне виховання учнів на уроках історії СРСР». Він підкреслює, що вивчення вітчизняної історії в навчальному процесі завжди мало першочергове значення. У наш час, коли релігійні організації прагнуть впливати в сучасне суспільство, дуже важливо ви-

ривувати уроки історії людства, щоб на їх прикладах довести неспроможність релігії.

Серед педагогів побутує думка, що лише гуманітарні дисципліни сприяють формуванню діалектико-матеріалістичного світогляду та атеїстичних поглядів школярів. Тим часом практика доводить, що можливості для цілеспрямованої атеїстичної роботи має кожен предметник. Як пише А. І. Будова у книзі «Релігійні ілюзії на порозі життя», від школи найбільше залежить, стане учень, який вийшов із сектантської сім'ї, переконаним атеїстом чи прийме віру своїх батьків.

Отже, сьогоденному організаторові науково-атеїстичного виховання треба не тільки мати самостійний глибокий науковий світогляд, а й знати свої ідейні протизакони, знати методи релігійного виховання дітей і підлітків у сім'ях християнського сектанства, не тільки здійснювати критику релігії, а й пропагувати прогресивні методи боротьби з нею, прагнути до їх практичного втілення в атеїстичній роботі з молоддю.

Практичні поради з цього приводу дає книга І. І. Бражника «Діти. Релігія. Закон». Автор не тільки розкриває методи формування політичної культури громадян, взаємодію правового й атеїстичного виховання, а й аналізує форми і методи впливу церковників і сектантів на дітей та підлітків. Він зазначає, що атеїстичне виховання молоді повинне починатися ще в дошкільному віці.

Професія педагога вимагає від нього всебічної і ґрунтовної наукової освіченості, атеїстичної переконаності. Лише вчитель, який, постійно навчаючи, сам учиться, шукає нового в науці, захоплений у пошук, може запалити учнів, навчити їх творчо застосовувати знання у практичному житті.

Б. ГОЛОВКО,
викладач Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна.

НЕЯДЕРНА АЛЬТЕРНАТИВА ДЛЯ ЄВРОПИ

Радянсько-американські переговори в Женеві з питань ядерних засобів середньої дальності почалися на фоні широких міжнародних відгуків на результати візиту Леоніда Ілліча Брежнєва у Федеративну Республіку Німеччини. Як відомо, в ході розмов у Бонні Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР зробив усе, щоб якомога повніше, ясніше й чіткіше подати радянський підхід до питань, що стоять на порядку денному женецьких переговорів.

Одним із найпереконливіших підтверджень того, що радянський підхід, узятий у цілому, оцінено так, як він цього заслуговує, є такі слова канцлера Фельмута Шмідта, сказані ним після переговорів на засіданні парламентської фракції його власної партії соціал-демократів: «У мене не лишилося ніякого сумніву в серйозності наміру радянського керівництва з допомогою женецьких переговорів досягти значних скорочень у галузі зброї середньої дальності».

оом зберегти і закріпити його пресловуту «перевагу в наземних ракетах». З другого, він уточнює і розкриває в повному вигляді радянську інтерпретацію мораторію — не як «холодильника» зброї для збереження її на вічні часи, а як, користуючись англійською термінологією, «гертера» двинути процесу скорочень. Якщо немає стартера, то двигун завести куди складніше. При цьому, Радянський Союз згодний першим на певному відступі пройти шлях у напрямі скорочення, з тим, щоб обидві сторони прийняли разом до кінцевої мети при повному вітрі довіри.

Зрозуміло, повинна бути в наявності й зустрічна готовність США і НАТО в цілому мірити беззастережно і свого союзників тим же мірками, що й власну. В цих умовах Радянський Союз був би готовий до радикальних скорочень ядерних засобів середньої дальності обох сторін — не на десятки, а на сотні одиниць озброєння цього класу.

Нарешті, слід сказати і ще про одну важливу позицію в радянській стратегії переговорів. Про цей, по суті справи, найрадикальніший спосіб забезпечити неядерну альтернативу для Європи найменше говорять західні спостерігачі. Невже їхні руки так зв'язані емоційністю до ядерної зброї, що вони не думають закрити всілякі шляхи до її збереження і можливого використання?

Тим часом мова йде про те, що Радянський Союз розуміє під єдиною прийнятним, ідеальним «спільним рішенням». Таким ідеалом у його очах, як підкреслює Л. І. Брежнєв, була б домовленість про повну відмову обох сторін — Заходу і Сходу — від усіх видів ядерної зброї середньої дальності, націленої на об'єкти в Європі. «Ми виставляємо за це, — сказав він, — щоб в остаточному підсумку Європа стала вільною від ядерної зброї — і середньої дальності, і тактичної».

Історичне значення цієї заяви в момент початку переговорів у Женеві полягає в тому, що знайшлися країна і знайшовся уряд, які взяли на себе мужність і відповідальність прокламувати ідеал європейського ядерного роззброєння, визначити його в руслі практичної політики і поставити його на порядок денний міжнародної дипломатії.

Від Женеві — до безядерної Європи. Таким виглядає маршрут, пропонує Радянський Союз. **Спартак, БЕГЛОВ.**
[АПН].

Судячи з міжнародної реакції, ніхто не лишився байдужим до того, що сказав Л. І. Брежнєв. Зрозуміло, знайшлися такі спостерігачі, які завжди схильні по інерції сказати, що вони «не бачать нічого нового», щоб не утруднювати себе глибоким аналізом радянських пропозицій. Але навіть офіційні представники американської адміністрації у своїх висловлюваннях знайшли за краще уникати автоматичного негативізму. І ясно, чому.

По суті, неможливо ігнорувати три найважливіших аспекти позиції Радянського Союзу, що особливо рельєфно визначилися у результаті роз'яснень, зроблених Л. І. Брежнєвим у Бонні. Перше — це серйозний підхід СРСР до переговорів і щире прагнення сприяти їхньому успіхові. Друге — це готовність СРСР сприяти такому успіхові кроками в дусі доброї волі. Третє — це відверто висловлювана Радянським Союзом перевага неядерній альтернативі для Європи на противагу всім планам, доктринам і пропозиціям іншої сторони, що роблять ставку на збереження ядерної альтернативи, тобто забезпечення стратегічних цілей з допомогою збереження ядерних озброєнь у тій чи іншій формі.

Як же зробити, щоб ядерні засоби, націлені один на одного з обох сторін, почали скорочуватися? Зрозуміло, нерозумно чекати, що одна сторона почне їх здавати на вгам, якщо друга вважатиме свій арсенал недоторканим у дусі максималістської інтерпретації так званого «подвійного рішення» НАТО: діючи радянські ракети — в обмін... на американське повітря.

У світлі цього дуже важливий той новий істотний елемент у радянській позиції, який висловив Л. І. Брежнєв у його промові в Бонні. Це стосується питання про мораторій, тобто про заморожування кожного зі сторін своїх ядерних засобів середньої дальності на початку переговорів. Радянський керівник підкреслює, що при згоді США на мораторій Радянський Союз готовий не просто припинити дальні розгортання своїх ракет «СС-20», а й «авансувати» рух до обоїлліно погодженого загального більш низького рівня озброєнь одностороннім скороченням деякої частини своїх ядерних засобів середньої дальності в європейській частині СРСР.

Цей радянський жест доброї волі, з одного боку, впливає ґрунт з-під твердження, що ідея мораторію є для СРСР тільки спосо-

У СУДОВИМУ процесі запитання головуючого: «Чи визнаєте себе винним повністю або частково?» — обов'язкове. Хтось із підсудних пробує, як кажуть, викручуватися, відмовляється від того чи іншого моменту

нав разом із товаришем по роботі Миколою Никонівим у гуртожитку, де жили обидва. А потім — п'яна бійка. Їх розвели, однак Гінзельський не заспокоївся. Пішов на кухню, взяв ножка і, увірвавшись до кімнати

ція стороннього спостерігача така зручна! Для деякого воно стає ширмою, за якою можна спокійно заховатися, сказавши собі: «Чому сам?». Забезпечити «душевний комфорт» собі, а там — хоч трапа не росте...

ПІД РУКИ ТРАПИВСЯ НІЖ

ХТО П'Є...

сконення злочину, визнає себе винним частково або зазначає, що він взагалі ні в чому не винний. Тоді в дію вступають неспростовні докази.

Доказів було достатньо, і ці двоє одразу визнали себе повністю винними. Хто-то, а В. Г. Годорожа і його «напарник» Ю. Кравченко добре знали не зі слів, а з власного досвіду, що закон, суспільство не потерпить порушень установлених норм поведінки, що будь-яке відхилення від них обов'язково буде покаране. Обидва вже не вперше постають перед судом. Час було б і схематизуватися. Так ні! Знову в п'яному чаду вчинили злочин. Знову суд, покарання.

Повністю визнав себе винним і робітник УГТС Олександр Гінзельський. Цей «герой» судової справи вини-

надавнього співтрапезника, накинувся на нього...

Тільки «швидка допомога» відвратила трагедію.

Трохи згодом на загальних зборах УГТС робітник В. Мироненко сказав: «Я тут працюю тридцять п'ять років, але подібного не пригадую...»

Над цим варто поміркувати. Тридцять п'ять років не було злочинів у колективі, а тут — стався. Чи випадково? Можливо, тиша припала на пильність вихователів? І ще одна деталь — бійка відбулася під час добрячої випивки. Певно, що про неї, як і про сам конфлікт Гінзельського з Никонівим, дехто знав. Наприклад, чергою по гуртожитку, але вола не вжила термінових заходів.

Байдужість? Небажання втручатися? Напевно. Позн-

Тепер згадаймо випадок з Годорожею. Він піде не працював, «відпочивав» після повернення з місця позбавлення волі. Невже про це ніхто не знав? Але хто поцікавився, чим живе ця молодша людина, як в ній інтереси? Можна було покласти кінець його пиятикам, змусити працювати — задля його ж користі.

Однак у даному випадку цього не сталося. Більше того, дехто, сам того, можливо, не бажаючи, сприяв скоєнню злочинів. Той, хто позупинив руку, що підносила чарку до рота, хоч і міг це зробити. Хтось скаже: прикрий вижиток. Додамо: а не такий, що примушує замислитися.

В. МІНЯЙЛО,
заступник прокурора
Ленінського району
м. Кіровограда.

ГОТОВНІСТЬ
КОЖНОГО

ГЛАВАНА. Тут почав роботу V з'їзд Федерації учнів середніх шкіл. Більше ніж 800 делегатів з усієї країни хвилюючо мовчачи вшанували пам'ять молодого вчителя-інтернаціоналіста Агуєдо Моралеса, обитого контрреволюційними військами в Нікарагуа. Вони висловили готовність кожного зайняти місце полеглого героя, щоб подати допомогу братньому нікарагуанському народові у півнідній неписьменності.

Голова національної організації комісії з'їзду Іветте Вага, яка виступила із звітною доповіддю, відзначила, що федерація бачить своїм завданням виховання молодого покоління, безмежно відданого справі революції і соціалізму, готового наполегливо вчитися і працювати на благо народу.

ЧВЕРТЬВІКОВИЙ

БУДАПЕШТ. Чвертьвіковий ювілей відзначає угорське бюро подорожніх молоді та студентів «Експрес». За роки свого існування колектив «Експресу» провів велику роботу по розвитку молодіжного туризму в середині країни. Тільки минулого року 700 тисяч юнаків і дівчат скористувалися послугами бюро для ознайомлення з історичними й архітектурними пам'ятками Угорщини. Важливі завдання виконує «Експрес» і в сфері роз-

витну міжнародного туризму. В 1980 р. понад 100 тис. угорських юнаків і дівчат побували по путівках «Експресу» за кордоном, насамперед у соціалістичних країнах.

У ДВА РАЗИ

БІЛЬШЕ

ЗАХІДНИЙ БЕРЛІН. Безробіття серед молоді в Західному Берліні продовжує зростати швидкими темпами. Як видно з повідомлення міського управління у питанні праці, загальне число безробітних віком до 20 років збільшилося у листопаді порівняно з квітнем майже на 11 процентів. Зараз не мають можливості дістати роботу або місце учня на виробництві майже 12 проц. західноберлінських юнаків і дівчат. Це в два рази більше, ніж рік тому.

Ці слова сказав своїм друзям у Москві Федір Шалаяпін молодший, син великого російського артиста. Живучи в Римі, він усією душею — в Москві. Цього чергового приїзду він гостював у нашій столиці більше тижня. І всі дні були наповнені хвилюючими зустрічами.

Його приймали в Міністерстві культури СРСР, у Державному музеї музичної культури імені Глінки. Побував він в отчому будинку, який реставрується, щоб стати музеєм Ф. І. Шалаяпіна та історії російського вокалу. Він був у гостях у друга дитинства — радянського композитора Ю. М. Слонова, провів цілий вечір у гостях у Івана Семеновича Козловського, зустрічався із Сергієм Володимировичем Михалковим, з ви-

датною співачкою Оленою Володимирівною Образцовою, з багатьма старими й новими друзями.

Федір Шалаяпін молодший — не просто гість Москви. Він давно бере найважливішу участь у реставрації будинку Шалаяпіних на вулиці Чайковського, 25, з глибоким задоволенням і радістю допомагає у створенні музею. Крім того, він продовжує благодійну справу, яку почав ще разом зі своїм рідним братом, відомим художником Борисом Шалаяпіним (помер 1979 року), — перевозить у Москву художні скарби,

що зберігалися в сім'ї Шалаяпіних. Федір Федорович вважає, що ці цінності належать Батьківщині і повинні бути повернуті їй. Цього разу він привіз і передав Міністерству культури СРСР три пейзажі Левітана, п'ять робіт Серова, одну картину Коровіна. Коли йому в Міністерстві культури висловили подяку за щедрі дари, він відповів, що дякувати йому не варто: «Це мій обов'язок — повернути на Батьківщину твори мистецтва, колись подаровані батькові друзями-художниками».

Кілька років тому Федір і Борис Шалаяпіни по-

вернули в Москву портрет їхнього батька, написаний свого часу двома знаменитими живописцями Росії — Костянтином Росінін і Валентином Серовим. Величезний чудовий портрет нині зберігається в Державному музеї музичної культури імені Глінки. Крім того, Борис Федорович передав у дар москвичам ряд робіт зі своєї персональної колекції, що відбулася в Москві 1975 року: портрети Сергія Ракманінова, Сергія Прокоф'єва, Сергія Коненкова, Галини Уланової. Федір Федорович має намір ще раз з'їздити в США, де жив його брат, ф-

і пригвоздити звідти решту художніх творів, які зберігаються у вдови Бориса Шалаяпіна: портрет Федора Івановича Шалаяпіна, що його написав сам Борис, інші його роботи, малюнки і карикатури Валентина Серова.

Москвичі із симпатією ставляться до Федора Федоровича. Коли він був у Великому театрі на «Хованщині», його пізнали і з усіх боків потягнулися руки за автографами. З величезним хвилюванням він вийшов після вистави на сцену Великого театру, де його прийняла О. В. Образцова, асе ще в костюмі Мар-США, де жив його брат, ф-

акторка зустрілася з молодим Шалаяпіним на сцені, де творив його батько і де він хлопчиком дивився і слухав вистави, сидячи в суфлерській будці.

Схвилюваний, він каже: «Який прекрасний дует був би з участю його батька та Олени Володимирівни! Батько взагалі був небайдужим до талановитих людей і дуже любив працювати з ними. Можу собі уявити, як він зрадив би блискучому таланту Олени Володимирівни. Вона покорила б його відразу й назавжди».

«Люблю Москву — це Батьківщина. Житиму надію на скору нову зустріч з нею», — сказав він нам на прощання.

Т. ЄМЕЛЬЯНОВ.

(АПН).

ТРЕТІ СПОРТИВНІ ІГРИ МОЛОДІ УКРАЇНИ: ОСТАННІ СТАРТИ РОКУ

ЄЩЕ НАДІЇ

24 грудня в Тернополі почнеться фінальний турнір з класичної боротьби в залік Третіх спортивних ігор молоді республіки. Це останній щорічний змагання такого рангу. У кіровоградців поки що 630 очок. Це третій показник у їхній групі. А попередній — команда Чернівецької області (999 очок). Другі лідери — хмельничани (881,5 очка).

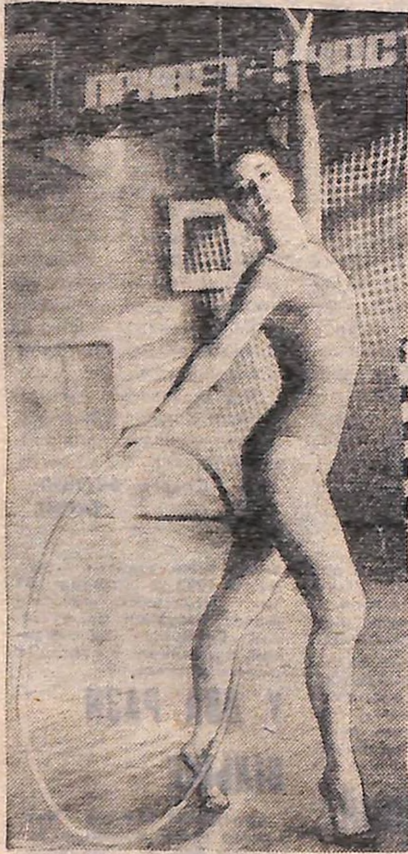
Найбільший внесок у кошик області зробили борець-класик, який впертий боротьби закінчився на четвертому місці (120 очок). Дев'ять вихованців кіровоградських тренерів увійшли до складу збірної республіки в складі ДСТ «Авангард», що змагається за призи в міжвідомчій першості України з футболу за програмою Третіх спортивних ігор. Авангардці здобули «золото». Є ще 102 очка. А виступаючі привезли їх додому 116. Виручила збірну області вихованка світлоподільського тренера Анатолія Котика Марія Корвєткіна. Котка на турнірі з плавання в Ужкові не мала собі рівних у дівчатах на 200 метрів стилем батерфляй. Тут же на старті вийшла вона завоювати срібну медаль. За попередніми підрахунками, Корвєткіна набрала 99 очок, кінцевий результат — 97.

Мінімальні здобутки у спорті області — фехтувальниця, представниця київського клубу. Підвела збірну дзюдоїстка, гандболістка і гандболістка, стрільця кульовою, від отриманих поразок.

Тут доречно згадати, що й збірна футболістів не дає жодного очка, і якщо не авангардівці, то й у цьому виді ми мали б прощальні. Звідси висновок: проблеми майстерності юних футболістів якоюсь мірою розв'язуються в авангардівських колективах, інші ж відомства пустять цю справу на самоті.

Отже, через дев'ять днів — турнір борців класичного стилю. Наша збірна з цього виду спорту сподівається теж бути в числі тих, хто дав області найбільшу кількість очок. Будемо ж надіятися, що нинішній спортивний рік на Третіх спортивних іграх молоді України кіровоградці завершать, прописавшись у трійці лідерів.

Ю. ПОВОРОЗКО,
зав. навчально-спортивним відділом обласного спорткомітету.

Минулої неділі на першості області з художньої гімнастики студентка факультету фізичного виховання Кіровоградського державного педагогічного інституту майстриня спорту Тетяна Мороз знову довела, що вона найкраща в області. А перед цим вона здобула золоту нагороду за прекрасний результат з багаторазовою виступом на веселощах у турнірі «Кубок Прикарпаття» в Івано-Франківську. Тетяна Мороз — член збірної команди республіки і Центральної ради ДСТ «Буревісник». Тренувати її допомагає спеціалізований тренер В. С. Боніва.

ФОТО В. ЧЕРДНІЧЕНКА.

Оголошується збір

для членів майбутніх клубів любителів бігу,
для всіх, хто хоче бути бадьорим

ПРИЦІЛ — НА МАСОВІСТЬ

Більше трьох місяців минуло після прийняття постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про подальше піднесення масовості фізичної культури і спорту». Як зорієнтувалися у цьому напрямі ради колективів фізкультури обласного центру, які заходи намічаються на наступний рік?

Наш кореспондент веде розмову на цю тему з головою міського спорткомітету А. С. Подольським.

КОР.: Аркадій Сергійовичу, в постанові йдеться про подальше піднесення масовості фізичної культури і спорту. Як зорієнтувалися у цьому напрямі ради колективів фізкультури обласного центру, які заходи намічаються на наступний рік?

Подольський: Про те, що ми можемо і вміємо проводити масові спортивні турніри, свідчить легкоатлетичний пробіг, який було влаштовано за програмою Тижня фізкультури і спорту на Україні. Тоді на старт вийшло понад сім тисяч фізкультурників різних вікових груп. А перед цим були підготовчі старти в колективах фізкультури. Групи фізкультурників очолювали фізоси і комсомол. Тож була певна віддача. Надалі такі пробіги ми будемо проводити кілька разів на рік. Наприклад, у травні наступного року на кросову дистанцію міського фінального пробігу вийде близько 14 тисяч робітників, школярів та студентів. Одним з етапів підготовки до таких пробігів буде створення клубів любителів бігу. Їх передбачено відкрити в кожному мікрорайоні міста, при робітничих і студентських гуртожитках, у парках культури і відпочинку. Щоб такі клуби дали користь, слід організувати спеціальні шаби сприяння: той, хто встиг бажання щодо бігати, має отримати консультацію лікаря, інструктора по спорту, інших фахівців.

КОР.: Як це конкретно робитимуть?

Подольський: Одного дня, коли ми вже розв'яземо всі попередні організаційні питання, тобто

намітимо координацію дій усіх членів штабу, біля гуртожитку, біля вашого будинку, на вході до парку, стадіону буде оголошено: «Всіх, хто бажає стати активним членом клубу любителів бігу, запрошуємо на загальний збір». Укажемо місце збору. Тут перед жителями мікрорайону виступлять люди, які вже багато років бігають щоранку організовано, тобто групами, і самостійно, виступлять чемпіони і спортсмени, лікарі і викладачі факультету фізичного виховання педінституту. Тут і вирішимо, як кому бігати. А восени проведемо вже міські змагання між командами таких клубів. До речі, в таблицю спортивних змагань з нового року вносяться турніри між збірними мікрорайонів Кіровограда.

КОР.: А що буде зроблено для поліпшення спортивної бази?

Подольський: Ми часто говоримо про будівництво нових спортивних баз і водночас інколи забуваємо про експлуатацію наявних. Нові ми будувати не можемо — прості, за місцем проживання. Біля житлових будинків, гуртожитків обладнаємо ігрові майданчики, встановимо переклади різної висоти, гімнастичні драбини, тенісні столи. Але цією справою повинні займатися не тільки фізкультурні активісти і

працівники ЖЕКів. У постанові йдеться про вдосконалення нормативно-правових актів, про організацію фізкультурно-масової роботи за місцем проживання населення, включаючи порядок виділення нежитлових приміщень, їх обладнання, утримання спортивних споруд, фінансування спортивної роботи, участь шефських організацій у матеріально-технічному забезпеченні. Про останню з цих вимог варто поговорити ширше, серйозно й принципово. Адже спеціальними рішеннями райвиконкомів уже давно було визначено, яке підприємство закріплено за тією чи іншою школою, ЖЕКом, домоуправлінням, що і де воно має збудувати. Поки що ці рішення виконуються дуже повільно.

Щодо експлуатації спортивних споруд. У нас крім типових стадіонів тепер є понад 200 спортивних майданчиків, 61 спортзал. Велотреки ці бази нерідко пустують. А тут могли б працювати групи здоров'я, гімнастичні жіночі групи. Їх треба створити перед усім у спортзалах заводів «Червона зірка», заводів тракторних гідроагрегатів, обласної ради ДСТ «Спартак». Найближчим часом ми проведемо рейд-перевірку і встановимо точну формулу ефективності ви-

користання чашних баз, особливо у вихідні дні.

КОР.: До редакції надходять сигнали, що в багатьох виробничих колективах не проводять занять з виробничої гімнастики, забули про неї і в багатьох навчальних закладах. Як же розв'язуватиметься дана проблема?

Подольський: Підіть у будівельний, машинобудівний технікум, на олійжиркомбінат, швейну фабрику. Тут завжди влаштовують уроки виробничої гімнастики, фізкультпаузи. У цих колективах на належному рівні і спортивно-масова робота. Тепер ми ставимо вимогу перед кожним інструктором по спорту — перш за все проводити виробничу гімнастику в цехах, на всіх виробничих дільницях. На спеціальному семінарі, на курсах підготуємо громадських інструкторів. Якщо ж учитель фізкультури загальноосвітньої школи викладає фізичне виховання середніх спеціальних та вищих навчальних закладів забули про виробничу й ранкову гімнастику, фізкультпаузи, то вони просто не виконують своєї роботи. Поки що ці рішення виконуються дуже повільно.

КОР.: Що ж головне на шляху до піднесення масовості фізичної культури і спорту?

Подольський: Більше спортивних змагань у колективах фізкультури! Проводити їх треба регулярно, з максимальною кількістю учасників. І не тільки заради того, щоб вчити грамоти, знати чи медалі. Якщо говорити про молодіжну аудиторію, то тут ми чекаємо допомоги від комсомольських активістів, котрі працюють безпосередньо в колективах.

Особисто-командна молодіжна першість області з боксу два дні проходила в Будинку фізкультури заводу «Червона зірка». На кіровоградському рингу свої здібності продемонстрували представники шкільної республіки 1960—1963 років народження. Добре виступили вихованці спеціалізованої

БОКС

НА П'ЕДЕСТАЛІ «РАДИСТ»

ДЮСШ колективу фізкультури «Радист» заводу радіовиробів. Переможцями у своїх вагових категоріях стали двоєгроздові Юрій Ломанін, Олег Гагарін, першорозрядники Олександр Родик, Сергій

Контеїн, Сергій Довгань, кандидат у майстри спорту Сергій Комаров і першорозрядник Олександр Рибак з «Трудових резервів». У командному заліку найвища сходинка п'єдесталу пошани дісталася ат-

летам «Радиста». Друге місце посів представник обласної ради ДСТ «Трудові резерви», третє — «Буревісника».

В. о. редактора
А. РОМАНЮК.

«Молодой коммунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

